

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
Buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 13 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 17 OCTOBER.

Hoe de heer gefopt wordt.

Men weet dat de soldaten der klassen van 1861 en 1863 dit jaar eene maand in het kamp hebben moeten manoeuvreren, onder voorwendsel van zich eigen te maken met het nieuw geweer Albini. Men weet ook dat het grootste gedeelte dezer jongelingen, in plaats van met het nieuw geweer te exercereen niets anders dan de oude afgedankte klarinet in handen gekregen hebben.

Talrijke huisvaders hebben vrouw en kinderen moeten verlaten om in het kamp soldaatje te gaan spelen. Het is waar dat de minister van oorlog een laattijdig berouw gekregen heeft en eindelijk eenige vrijstellingen heeft toegestaan. Maar hetgeen ongelukkig al te waar is, dat is dat talrijke der opgeroepen militairen, die nu terug gekomen zijn, zonder werk zitten. De plaatsen die zij voor hun vertrek bekleedden zijn nu aan anderen gegeven en dat was te voorzien, want wie bedienden of werklieden gebruikt, kan hunne plaatsen niet maanden lang open laten. Deze slaat van zaken is des te erger daar dezelve zich opdoet in het begin van den winter.

En waarom dat alles? Was het vaderland in gevaar? Stoud Catilina, Napoleon, of Bismark aan onze poorten? Neen. Het nieuw Albini-geweer was slechts een voorwendsel. Maar het ministerie moest bewijzen dat het de verdediging des lands ter harte neemt. Het wilde doen gelooven dat er een oorlog aanstaande was, alsof het niet beter was het land gerust te stellen dan hetzelfde gedurig in angst te houden. Het wilde groote en schoone manoeuvres doen maken aan die jongelingen die in hunne steden en dorpen de soldaten des landbouwers der nijverheid geworden waren. M. Chazal moest de groote revue passeeren en toonen dat hij talrijke regementen commandeert om de gelukwenschingen der vreemde officieren te ontvangen.

De manoeuvres zijn uit, maar daarna komt er nog iets. De rekening moet ook betaald worden. Men heeft daar te Beverloo geweldig veel poeder verkocht, men heeft groote kosten gehad om die duizende jongelingen met een aanzienlijk oorlogsmaterieel naar het kamp te leiden en hen daar te onderhouden. Burgers lief, dat spel moet betaald worden. Onze liberale bazen hebben geene rekening gehouden van den tegenstand der katholieke vertegenwoordigers die tegen onze schitterende militaire oprichting opkwamen; onze ministerieele

jakkikers hebben voor ons klein en onzijdig landje en ontzaglijk leger willen hebben. Een leger van honderd duizend man kost alle jaren eenen hoop millioenen, die, dunkt ons, omein dig beter zouden kunnen gebruikt worden. De boer zal al betalen, zeggen de liberalen, hij is goed om de rol van melkkoe te spelen en door de lijne vossen van het ministerie gefopt te worden.

Geruchten.

Er is sedert eenige dagen een nieuws in omloop, dat wij moeten mededeelen, omdat het met hardnekkigheid blijft voortloopen en alzoo hier en daar heilgeloovige lezers zou vinden. Ziehier de tijding waarvan er gesproken wordt:

Een korrespondent, die door zijn karakter en zijne betrekkingen alle vertrouwen weerdig is, schrijft aan de *Gazette de Liège*, onder dagteekening van 11 dezer, het volgende:

« Ik deel u eene gewichtige tijding mede, welke ik uit de zekerste bron geput heb.

» Niet alleen is 't douan- en oorlogsverbond, waarover zooveel gesproken is geworden, tusschen Frankrijk en Nederland gesloten, maar België heeft stellig geweigerd in dien bond te treden.

» Keizer Napoleon heeft niets verwaarloosd om den Koning te doen afzien van een besluit, welk Engeland en Pruisen hem hebben doen nemen. Hij is zelfs zooverre gegaan, Leopold II te bedreigen, hem te verstaan gevende dat, *bij aldien het keizerrijk overwinnaar blijft in den oorlog, die onvermijdelijk tusschen Pruisen en Frankrijk zal uitbarsten, hij de belgische provincieën met zijnen bondgenoot den Koning van Holland verdeelen zoude.*

» Koningt deze nota in volle gerustheid af.

De *Gazette de Liège* voegt bij deze mededeeling, dat in het verdrag met Nederland de afstand van 't groothertogdom Luxemburg aan Frankrijk, bepaald is.

Nog de « gewichtige tijding. »

De *Finance* komt terug op de tijding, welke zij onlangs heeft medegedeeld, en die, naar 't zeggen der *Indépendance*, enkel maar eene « bespottelijke vrees » in de rangen der tegenkanting heeft kunnen doen ontstaan. Men weet dat er kwestie is van eene douan-overeenkomst, die tusschen Holland en Frankrijk ondertekend zou zijn geworden. Het Brusselse blad haalt de denkwijze aan, over dit ontwerp uitgedrukt door de *Union*, den *Univers*, de *Presse*, den *Temps* en den *Peuple*

MIJNE EERSTE BRUID.

Een verhaal naar het Hoog-luitsch.

De titel van dit verhaal zou mogelijk de oorzaak kunnen zijn, dat mijne lieve lezeressen een slecht gedacht van mij opvatten; ik moet hen dan verzekeren, dat ik slechts twee bruiden in mijn leven gehad heb; die, van wie ik spreek als van de eerste en van wier verlies ik hier handelen zal, en de tweede, die sinds vijf-en-twintig jaren mijne lieve huisvrouw is. Ik hoop dat deze bemerkling zal strekken om eene vooringenomenheid jegens mij voor te komen, en nu kan ik mij rustig overgeven aan eene herinnering, waarvan het tafereel niet missen zal in het hart mijner lezeressen een diepen indruk te maken, dien het immer op mijne ziel te weeg brengt.

Herinnering en uit de schuldelooze kinderdagen zijn voor iederen weeke, weemoedige akkoorden, die de ziel doortrillen en haar tot in haar diepste beweging; welriekende geuren uit de lente des levens, die zelfs aangezichten, met rimpels doorklonden, nog eens zoet, ja weemoedig kunnen bezielen; zij zijn als bloemen in den winter, dubbel diebaar, terwijl daar buiten de sneeuw het land bedekt en de koude het warme leven doet vertagen.

Ik was een frissche, vrolijke, speelzieke jongen van negen jaren, toen mijn vader, een schoolmeester, op een dorp aan den oever van eene rivier verplaatst werd. Waarvan de wateren zich in den schot van een der schoonste stroomen van Duitschland verloren. Voor mij was geen boom te hoog, geene gracht te diep, geen doel te ver, als ik het bereiken wilde. Weltra kende ik alle vogelnesten in den omtrek eener halve uur rond 't dorpheen, en ik maakte er gansch geene gewetenszaak van, die te rooven.

Belge, of hunne briefwisselaars, en voegt er tot slot het volgende bij:

« Wat ons betreft, wij houden staan, wat wij gezegd hebben. Wij weten uit eene half officieele bron, die wij geenszins verdacht kunnen houden, dat eene geheime overeenkomst tusschen Frankrijk en Holland is gesloten geworden.

» Wij vragen, dat men zich bepaald uitdrukke, in diervoege, dat er geen de minste twijfel besta. Wie zegt de waarheid? Men antwoorde? »

De *Finance* spreekt dus meer dan ooit op eene categorieke wijze. Eene zaak verwondert ons, namelijk dat dit blad vergeten hebbe de getuigenis in te roepen van eene briefwisseling, uit den Haag dezer dagen toegestuurd aan de *Gazette de Liège*, en welke wij overgenomen hebben. Die brief bevestigde, dat de overeenkomst den 18 der verleden maand zou ondertekend worden zijn. Volgens men ons verzekert, zou er eene dwaling in de dagteekening zijn. Inderdaad, men bevestigde dat koning Willem III er, ook zou aan gehouden hebben, dat het document van oitensief en definitief verbond tusschen de kabinetten van den Haag en dat der Tuileries zoude ondertekend worden zijn den 25 September, op welken dag te Brussel het jaarfeest ter gedachtenis der Belgische omwenteling aanvangt.

Aan de landbouwers!

Wij willen den landbouwers eenen goeden raad geven: het is dien van hun graan niet lang op zolder te laten liggen. Thans kunnen zij er op de markt eenen zeer schoonen prijs voor krijgen.

Er zijn landbouwers die hun graan een geheel jaar en langer nog in schuur of op zolder laten liggen, in de hoop het nog duurder te zullen kunnen verkoopen. Die lieden maken eene geheel verkeerde rekening. Aangenomen dat er een slechte oogst komt en zij hun graan het aanstaande jaar een twaalf franken den hectoliter duurder verkoopen, dan nog zouden zij een verlies doen. Immers, het graan vertegenwoordigt een kapitaal; van een kapitaal kan men, goed en veilig geplaatst, ten minste vier ten honderd bekomen; 't is dus reeds vier ten honderd, die men waagt, met zijn graan niet ten grilte te maken.

Daarbij komt nog, dat het graan veel zorg en dus dagloon vereischt om goed bewaard te blijven; dat ratten en muizen er hun aandeel komen van nemen, dat de kalander of koorworm het graan beschadigt, dat het aan gewicht verliest, enz. Na een jaar liggens mag men, het verlies hier door veroorzaakt, ook wel op vier ten honderd schatten; de landbouwer, die zijn graan tot het aanstaande jaar houdt, zou er dan acht

geduld des hengelaars.

Mijn vader liet mij buiten de school weinig tijd over mijne liefhebberij, maar des zaterdags middags en 's zondags na den eten, was ik een recht rijksbaron, dien de latijnsche spraakler niet plaagde. Er moest dan stilte in huis wezen, en om zulke stilte te onderhouden was ik niet geschapen. De rhalve zag mijne moeder het geene van meer ik mijnen vierden boterham in den zak slak en eenen hoop verminingen daarbij opdat ik mij in acht zou nemen en mijne kleederen niet zou verscheuren, dat ik buiten trok in Gods vrije wereld, om mij te vermaken gelijk het mij lustte.

Dan liep ik regelrecht met mijne hengeloede naar mijn plaatsken en bleef er tot de zon achter de bergen zonk.

Ik had echter ook het plaatsken lief gemaakt. Just op het punt tusschen de mondingen van de mulengracht en het beekje, stonden twee hooge elzenboomen, met takken bedekt tot aan den wortel, deze lag bloot en ik hoefde slechts de takken samen te binden om de schoonste zitplaats, met eene vaste leuning er bij, te hebben. Zulks werd niet ongebruikt gelaten en het mos verschafte mij bouwstof om de bank tot eene kanapé te herscheppen, waarop men heerlijk zitten kon. Van mijne bank kon ik den loop van het beekje den molen en eene streek lands wijd overschouwen. Aan beide oeven liep eene smalle grasstroep heen, donker beschadwd door wilgen en elzenboomen. Op deze frisch groene streep bleefden eene menigte vergeet-mij-nietjes, dieden schoonsten aanblik opleverden.

Eens zat ik weer op mijne plaats te hengelven. Een licht geritsel deed mij de oogen naar de vergeet-mij-nietjes wenden. Daar kwam Roosje van den molenaar geslopen en plukte de lieve bloemkes Roosje was een zacht, schoon kind van rond de acht jaren. Zij ging met mij ter

ten honderd méér moeten kunnen van krijgen om er denzelfden prijs van te bekomen dan dien, aan welken hij het thans kan verkoopen.

Welnu, het ergste genomen, kan het graan het aanstaande jaar niet 8 ten honderd duurder zijn dan nu; integendeel, de meeste waarschijnlijkheid is voor afslag; de zaaiingen gebeuren overal in de beste voorwaarden, wat veel laat verhoopen voor den aanstaanden oogst, en van alom komen tijdingen toe, dat er overvloed van graan is, en er uit Amerika en uit Rusland dezen winter talrijke schepen met graan zullen toegevoerd worden, die mededinging aan de tegenwoordige prijzen zullen doen. De boeren, die dus hun graan nu of in het kort niet verkoopen en het willen op zolder houden, loopen dus van honderd negen en negentig kansen van groot verlies te doen.

Petrool brand.

Men schrijft uit Antwerpen:

Gisteren avond, eenige oogenblikken voor 6 ure, bemerkte men eensklaps, dat er een dikke rook opsteeg uit de petrool-laanagers en fabriek van M. Verbois en C^o, gelegen op den slaamschen wal, nevens de scheepstimmerwerf van M. Marguerie, tegenover het Burgplein.

Men werd onmiddellijk gewaar, dat er een hevige brand was uitgebarsten. De werklieden ontweeken in allerijl het gevaar, dat hen bedreigde; M. Bouchon, de onder directeur, liep in het lokaal, denkend, om te pogen het een of ander te redden; doch dit was hem onmogelijk, de vlammen waren te hevig. Hij bekwam verschillende brandwonden en werd in tijds door eenige moedige mannen gered.

Rond 6 1/2 ure was de gansche hangaar in een vurigen oven herschapen, en wel zoo erg dat er aan geen blusschen meer te denken viel. De pontonniers, welke van de eerste tot laatste waren, werkten eentwel dapper, om, a's het zijn kon, de naaststaande fabriek voor algeheele vernieling te vrijwaren. Hunne pogingen werden echter met geene goeden uitslag bekroond, aangezien zij, door de hevige hitte, op al te grooten afstand moesten blijven.

Naar wij vernemen, was er van de timmerwerf Goquerill eene spuit ter plaatse gezonden, alsook eene uit de gemeente Beveren. Met deze spuiten heeft men dapper gewerkt, om de fabriek en de distilleerkerkers te redden.

Het kwart na 7 ure had er eene zware ontploffing plaats; het was een ketel van het machien die in stukken sprong; eenige ijzeren bakken, waar vaten petroleum in lagen, sprongen insgelijks; de stukken werden op een verren afstand geslingerd; anderen vlogen tot tegen de schepen, in de Scheide, zonder echter iemand te treffen.

Omstreeks 8 ure worden de vlammen zoo buitengewoon hevig, dat men voor het gansche gebouw, alsook voor de scheepstimmerwerf van M. Marguerie begon te vreezen. Door het over-

school en ik had altijd mijn genoegen aan het lieve kind gehad. Zij zag mij niet, maar kwam steeds naderbij. Daar rees in eens de moedwil van den knaap in mij op. Wacht, dacht ik, ik zal ze eens plagen en doen verschrikken!

Dan deed ik het geschreeuw eener kat bedriegelijk na. Verschrikt trok zij zich ineen en wilde vluchten; echter er moest toch twijfel in haar opgezezen zijn en haar scherp oor de richting des toons geraden hebben. Zij blikte naar mijne plaats en de nieuwsgierigheid om de uitwerking mijner kattenontoonen gade te slaan, deed mij het hoofd van tusschen de elzenstammen steken, waarachter ik mij verborg. Zij zag mij.

— Ha! gij deugniet! riep zij met eene komieke misnoegdheid uit; waarom verschrikt gij mij dan zoo?

Vooral eer ik antwoordde kon, was in hare ziel de nieuwsgierigheid wakker geworden.

— Wat doet gij daar? vroeg zij.
Eer ik echter ook deze vraag beantwoordde kon, was zij reeds voorbij gehuppeld, liep van wilg tot wilg, en, zich aan eenen elzenkast vast klampende, slingerde zij zich naar de plaats, waar ik zat. Luid lachend stonden wij daar tegenover elkander.

Vergeefs wilde Roosje mij doen gelooven, dat ik haar had doen schrikken; zij gelukte er niet in en deze poging ging onder in gelach.

— Zeg, wat doet gij daar? vroeg zij weder.

— Ja, gij ziet het, ik vang visschen.

— Ach, hoe schoon is het hier! riep zij uit, terwijl zij ronl zag. Hebt gij u dat zitplaatsken zoo schoon gemaakt?

— Zekerlijk, wie zou het anders gedaan hebben, zegde ik met zelfvoldoening.
— Ei, zie eens, en ik heb dat in het geheel niet geweten!
— Er weet het ook niemand, dan ik en gij.
— Zijt gij hier dikwijls?